

NR.11

TÄHEKE

1987

ISSN 0134-2266

Päev Lehola las

«Näidake mulle oma kodukohta,» palusin kohtumisel Lehola lastelt. Lapsed jäid mõttesse. Siis tõusis Talvi: «Mina viiksin Teid parki. Seal kasvavad kastanid. Ja nüüd, sügisel, saab korjata kastanimune.»

«Peaksid ära käima tiigi ääres. Seal näed põhjaläinud parve,» arvas Ragnar.

«Seal on karjalaut, kus minu ema töötab lüpsjana,» pakkus Reimo. Selles, et külaline peab kõigepealt vaatama nende uut maja, olid kõik ühel meelel.

Lasteaed-alkkool on praegu Lehola kõige uuem ja ilusam maja. Siin on avarad, puhtad ja valged klassiruumid. I klassile on mängu- ja magamisruumgi.

Ragnar, kes mind tiigi äärde kutsus, on 7-aastane ja õpib II klassis. Ta teab, et Vasalemma soovhoos lasi neile selle torema maja ehitada. Suvel käis ta tihti uudistamas, kuidas maja valmib. Varem pidi Ragnar koos paljude teistega sõitma kooli bussiga. See võttis palju aega.

Koolis õpib 25 last. I klassis on 14, II klassis 11 õpilast. Vaatasime klassiaknast õue. Mänguväljakul müdistasid need, kes lasteaias käivad.

«Vaadake, seal on minu vend

Elvis. Ta käib kõige pisemate rühmas. Näe, nüüd kukkus,» ütles Elen ja lisas: «Tubli poiss, et nutma ei hakanud.»

Lugemistunnis loeti sel päeval lugu varesest, kes teistelt toitu näppas. Õpetaja Friedemanniga arutati seejärel, kas vares oli tark, abivalmis, hea, kiitleja või kaval. Räägiti sellestki, et mõni inimene armastab samuti kiidelda.

Parki läksin I klassi lastega. Nendel oli koduloo tund. Kohe koolivärava taga peatusime.

C «Täheke», 1987

steaed - algkoolis

«Need siin on meie emade ja isade istutatud kased. Puud istutasid nad 1. septembril, meie esimesel koolipäeval,» teatasid lapsed uhkusega. Keegi ohkas: «Ei tea, kas kased ikka lähevad kasvama. Need on nii raagus.» «Küllap lähevad,» arvas õpetaja Kivilo. «Emad ja isad istutasid puud hoole ja armastusega.» Pargiteel jooksis meie poole koer. «Minu Täpi. Kust sa siia said?» silitab Raili hellalt oma koera. Terje palus: «Õpetaja, jooksen korraks oma kodumaja ette. Vaatan ainult, kas tilluke õelaps on vankris.»

Küll on ikka hea, et kool kodule nii lähedal on!

Selles tunnis saab mõnigi teada, et kastanimunast võib kasvada suur puu. Mina viin kaasa taskutäie tillukesi kastanimune.

Koolimajas ootas juba lapsi tädi Õie. Ühel silitas ta pead, teisel aitas jopi seljast, kolmandal... Kolmas hoopis kallistas tädi Õiet. «Ja nüüd...» alustas õpetaja lauset. «Magama!» hüüdsid lapsed. Ja muidugi palusid nad unejuttu.

Pool tööpäeva on veel ees. Tehakse autosõitu ja joostakse, mängitakse nukkudega ja ehitatakse. Emad ja isad võivad õhtuni rahu-likult tööd teha.

Kastanimune hoian ikka jopitaskus. Tunnen neis laste käte ja südamete soojust.

ELJU MARDI

Pildistanud JAAN TAMMSAAR

AR Fr. R. Kreutzwaldi
nim. ENSV Riiklik
Raamatukogu

Ühel päeval unustas Kaur oma sussid kooli. Teisel päeval kaotas ta koduteel kindad. Kolmandal päeval jättis rahakoti kauplusesse.

Emal ütles, et see on juba liig mis liig. Ja et tema ei saa aru, kellelt poiss niisuguse hajameelsuse pärinud on. Isa arvas, et teadagi, kellelt. Kui tema väike poiss olnud, kaotanud ta samuti alailma oma asju. Veel ütles isa, et unustamise mood läheb üle, kui poiss suuremaks kasvab. Et aga seda kasvamise aega veidi lõbusamalt veeta, võiks mängida mõistatamise mängu. Nemed emaga püüaksid igal õhtul ära arvata, mis asja Kaur sel päeval ära kaotas. Kui nad kolme korraga ära arvavad, on nemed võitjad, aga kui ei arva, on võitjaks Kaur.

Järgmisel päeval hakkasid nad mänguga pihta.

«Kinnas,» ütles ema. Kaur raputas pead.

«Sokk,» pakkus isa. Kaur raputas pead.

«No siis püksid,» arvas isa.

«Päh, need on mul ju jalas,» torises Kaur. «Hoopis pinali jätsin kooli.»

Mõni päev hiljem arvas ema kohe esimese korraga ära, et Kaur on kaotanud salli. Järgmine kord võitis Kaur, sest matemaatika õpiku peale oli päris raske tulla. Siis said jälle ema ja isa võidu, sest isa arvas taskurätiku õigesti ära.

Päevad läksid ja jõudis kätte Kauri kaheksas sünnipäev. Kodustelt sai ta kingiks uhke jope — helesinise, kõiksugu taskute ja lukkudega. Kaur pani jope kohe kooliteele selga.

Kui poiss õhtul koju tuli, lõi ema käsi kokku: «Kas sa nii paljalt tuledki? Kus su jope on?»

Kaur ohkas. «Võite kolm korda arvata. Kas ma unustasin selle bussi tagaistmele või...»

Emal kiljatas: «Sa unustasid jope bussi!»

«Oh sind!» hüüdis ka isa ja haaras oma pintsaku järele.

«Kaotasid oma tuliuue jope ära! Kohe lähme bussiparki, siis leiubüroosse, siis...»

«Teine ja kolmas kord on veel arvamata,» pomises Kaur.

«Mis kolmas kord,» pahandas ema. «Ruttu, ruttu!» kiirustas ta isa takka.

Kuid isa nägu venis äkki naerule. «Oota, oota! Sa ei unustanudki jopet bussi, mis?»

«Muidugi ei unustanud,» torises Kaur ja tiris jope kotist välja.

«Ei tohi minust ometi nii halvasti arvata. Mul hakkas lihtsalt palav.»

Mõistatamise mäng

KAJA PRÜGI

Rosinalugu

HILLI RAND

Joonistanud ÜLLE MEISTER

Sügiseti müüakse viinamarju. Vanemale õele, nooremale õele ja vennale maitsevad viinamarjad hästi.

«Mida me küll talvel teeme?» ohkab vanem õde. «Oleme viinamarjadega nii harjunud, kuid talvel pole neid kuskilt võtta!»

«Miks ei ole,» naerab isa. «Talvel sööme rosinaid. Viinamari ja rosin — see on üks ja seesama.»

«Kuidas nii?» kohkub vanem õde. «Täitsa võimatu! Sa vaata, viinamari on suur, ilus ja mahlane, aga rosin väike, krimpsus ja kuiv.»

«Sellegipoolest,» seletab isa, «on rosin kuivatatud viinamari.»

Kuid vanem õde ei taha ikkagi uskuda: «Nad ei saa ju üks olla. Viinamari mulle maitseb, aga rosin mitte!»

Just siis tuleb kööki ema. «Kuula nüüd,» ütleb isa talle, «meie tüdruk ei usu, et rosin on kuivatatud viinamari. Nii suur tüdruk juba, hm, iga titagi teab, et see on nii. Eks ole tõsi?» küsib ta vennalt ja õelt.

Vend ja noorem õde noogutavad päid ning söövad aga viinamarju edasi. Võimalik, et neile ei tule nüüd äkitselt meeldegi, mismoodi rosinaid välja näevad.

«Noh, selle on ta küll minult pärinud,» ütleb ema, ise täitsa tõsise näoga, «mina ka ei uskunud lapsena säärast asja, mitte üks raas kohe.»

«Nojah, aga nüüd sa ju ometi usud?» tähendab isa.

«Mine tea,» ütleb ema ja ajab silmad suureks. «Teinekord on tunne, et kas ma ikka usungi?» Vanem õde vaatab talle tänulikult otsa ja siis hakkavad kõik koos naerma.

Pikad sajud

KES MÖTLES VÄLJA VIHMASAJU!
KOLMANDAT NÄDALAT LADISTAB VIHMA.
NÜPELDAB TÄNAVAID,
PIITSUTAB MAJU.
TAEVAS VIST ANNAB LINNALE RIHMA.

KES MÖTLES VÄLJA LUMESAJU!
KOLMANDAT NÄDALAT SAHISTAB LUND.
KAANETAB TÄNAVAID,
KAUNISTAB MAJU.
LINN VAATAB VALGE LINA ALL UND.

ILMAR TRULL Kellel on kastanist kasu?

Pühapäeva kaisukass

TIINA KANARBIK

MEIE ÕUEL KASVAB KASTAN.
KEDA KASTAN HUVITAB?
KUI ON HUVITAV, SIIS VASTAN:
PUU PEAL KULDNOKK SUVITAB.

SIIN TEEB ORAV OMA URGU,
KUI EI USU, TULE, VAATA.
VARBLASED SIIN PEAVAD TURGU,
PÄRIS EHTSAT LINNULAATA.

OKSTES TUULED KOHISEVAD,
LADVAS LATERDAVAD TUVID,
AGA PUU ALL NOHISEVAD
SIILID — NEIL ON OMAD HUVID.

SIIS, KUI SÜGISESED IILID
KASTANIPUUS PIDU PEAVAD,
OKKALISI KOORI SIILID
OMA PESADESSE VEAVAD.

ARVA, MILLEKS SIILIEMA
OKASKOORI KASUTAB?
OMA POEGADELE TEMA
ÕMBLEB NENDEST KASUKAD.

SIIT SAAB KOGU PERE UUED
PINTSAKUD JA PALITUD,
NÕELASILMAST TULNUD KUUED,
KASVU JÄRGI VALITUD.

RÕIVAID, MIS ON MÜÜGIL POES,
SIILID ENDALE EI SOOVI.
YAMMUSEID, MIS MEIL ON MOES,
NEMAD SELGAGI EI PROOVI.

Illustreerinud ANU KALM

PAT-PAT-PAT-PAT-PALJAJALU
SIPSAT SOPSAT SOOJA,
KANGESTI ÜKS KAISU PALUB,
LASEB SILMA LOOJA.
ENNE PÖSE PEALE MUSI,
KUS ON UNETRIIBUD.
PALJU VÄIKSEID NAERATUSI
HOMMIKUL SIIN LIIGUB.

Olen oktoobrilaps: kirjutavad Paide lapsed

*

Juba kaks aastat tagasi, kui mu õde astus oktoobrilapseks, hakkas mulle meeldima tema punane täheke. Ta rääkis mulle ka oma koondustest, mis olid minu meelest väga huvitavad. Kui kooli läksin, ei jõudnud ma kuidagi ära oodata, millal minust saab oktoobrilaps. Lõpuks saabuski see kauaoodatud tore päev. Samal päeval pidasime ka aabitsapeo. Pidul oli väga lõbus, laulsime ja tantsisime. Tähejuhid panid meile rinda punased tähekesed.

RIINA UUK,
Roosna-Alliku 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

Ootasin väga seda päeva, millal mind võetakse oktoobrilapseks. Aasta tagasi 3. novembril läksime kogu klassiga aulasse. Seal ootasid pioneerid, kes kinnitasid meile tähekesed rinnale ning õnnitlesid oktoobrilapseks astumise puhul. Olen tähekeses mängujuht. Käin ka Paide Pioneerimaja lasteringis. Seal me mängime, tantsime ja teeme käsitööd.

VILVE OKAS,
Paide 3. Keskkooli
IId klassi õpilane

«Hei hopsti, Väikevend! Kui vana sa oled?»

«Seitse aastat,» vastas Väikevend.

«Tore on. Kasva aga edasi,» ütles Karlsson.

«Kui vana siis sina oled?» küsis Väikevend.

«Kui vana mina olen?» küsis Karlsson. «Ma olen mees oma parimates aastates, see on kõik, mis ma võin öelda.»

Mandriinimestel on kombeks saarlaste käest tuttavate kohta pärida, arvates, et Saaremaal kõik üksteist teavad. Nii saarlased räägivad. Kurb küll, aga tegelikult ei jõua Kingissepa linnas isegi ühe kooli lapsed kõik üksteist tunda. 1. keskkoolis on vanematel klassidel tunnid hommikupoole, noorematel õhtupoole. Kogu kool tuleb kokku ainult pidupäevadele lossipargis. Peretunnet saab ometi hoida. 9.a kutsus matkale kaasa 4.a klassi lapsed. 6.a aitas 3.a poistel oma klassi tüdrukutele naistepäevapidu seada, koos õpiti selgeks luulekava, joonistati rahuplakateid, käidi leivakombinaadis maiustamas. Niimoodi — kaks-kolm klassi omavahel, saavad 1. keskkooli suured ja väikesed tihti kokku.

Rääkisime sõbrustavate klasside

Vaevalt leidub meil koolilast, kellele need tegelased tuttavad ja armsad ei oleks. Niisamuti nagu Pipi Pikksukk, väike hulkur Rasmus ja suur hulkur Oskar, ettevõtlik meisterdetektiiv Kalle Blomkvist, pisike Tjorven oma koera Pootsmaniga ja nüüd peatselt ka vennad Lõvisüdamed ja röövlitütar Ronja. Tänavu novembrikuus tähistab oma 80-ndat sünnipäeva nende looja, maailmakuulus rootsi lastekirjanik Astrid Lindgren.

Kuidas Teist sai kirjanik, on Astrid Lindgrenilt ikka ja jälle küsitud. Ta on siis meenutanud aega, kui tütar Karin haigestus kopsupõletikku.

«Ma olin väga mures, istusin kogu aeg ta voodi juures. Ükskord palus tütar jälle midagi jutustada.

«Millest ma jutustan?»»

«Jutusta Pipi Pikksukast.»

Ema Astrid hakkas sealsamas välja mõtlema, missugune võiks olla väike tüdruk, kellel on nii iseäralik nimi. Ta mõtles talle Segasumma suvila elamiseks, härra Nilssoni nimelise ahvikese seltsiks, Tommy ja Annika mängukaaslasteks. Lugusid Pipist jätkus seniks, kuni Karin terveks sai.

Möödusid aastad. Ühel varakevadel oli Stokholmis väga libe. Ja kui siis lumesadu töölt koju ruttajate pilgu eest kiilasjää peitis, oli õnnetus käes. Astrid Lindgren kukkus ja vigastas nii

10.a, 5.a ja 2.a lastega. Et oktoobrilastel on põnev endast suurematega koos tegutseda, on küsimatagi selge. Kas 10. klass väikestega mäsamist tüütuks ei pea!

Tiina Kiik ja Kadri Tasane ruffasid vastupidist kinnitama: «Oktoobrilastega on alati tore. Nad tulevad kohe sinu mõtetega kaasa, on igal pool hakkamas — võistlemas, mängimas, tantsimas.» Kadri ja Tiinal aitasid kolme klassi ühiseid tegemisi meelde tulelada Liina Sema ja Karin Korv 5.a-st. Matka, rahunädala üritusi, spordivõistlusi, läinud aasta nääripidu ja vastlapäeva meenutades läksid kõigi nelja näod üsna ühtmoodi naerule — mälestustes saavad toredad sündmused veel ilusamateks.

Karinile tuli meelde, et matkal korjatud taimedest tehtud herbaarium-

rängalt jalga, et pidi mitmeks kuuks lebama jääma. Tegevuse-
tult asemel lesides tuli Astrid Lindgrenile mõte oma kunagised
Pipi lood üles kirjutada. Karin oli seda ammu palunud. Tütre
sünnipäev oli lähenemas. Kirja pandud Pipi lood oleksid talle
kenaks kingituseks. Nii sündiski. Ametilt oli Karini ema sekre-
tär-masinakirjutaja. Seetõttu mõistis ta kiirkirja. Ta märkis
Pipi seiklused kiirkirjamärkidega blokki, hiljem kirjutab masi-
nal mitmes eksemplaris välja. Ja nüüd tuleb kõige tähtsam.
Kui üks Pipi lugude eksemplar sai Karini sünnipäevakinkide
lauale, siis teise saatis Astrid Lindgren naljaviluks suurele
Stokholmi raamatukirjastusele. Vastuse ootamisega läks aega.
Jutukirjutamine oli hakanud meeldima. Tulevane kirjanik pani
paberile veel ühe raamatu lood. «Britt-Mari kergendab südant»,
said need pealkirjaks ja post viis nad ühe teise raamatukirjas-
tuse võistlusele. Pipi Pikksukk ei leidnud kohe heakskiitu kir-
jastusonude poolt, seevastu Britt-Mari lood said preemia. Raa-
mat läks trükki. Rootsi lapsed olid saanud endale uue kirjaniku.
Kui vana te olite, kui kirjutasite oma esimese raamatu, küsi-
vad lapsed peaaegu alati kirjanikelt.

Astrid Lindgren oli oma esimest raamatut kirjutades 38-aastane.
Pärast seda on ta ühe ajalehe andmetel jõudnud kirjutada täp-
selt niisama palju lasteraamatuid.

Meie tähejuhid on Terje ja
Liina. Nad on meie sõbrad.
Koondustel me joonistame,
mängime, loeme muinasjutte,
tantsime ja vaatame diafilme.
Tore oli käik nukuteatrisse.
Mulle meeldib väga oktoobri-
laps olla.

KADRI LUMI,
Imavere 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

mid jäid üle vaatamata. Tookord
viis igaüks tohutu suure peotäie
taimi koju. Kas aga pärast viitsid
kõik nendega edasi mässata — kui-
vatada, paberilehtedele kleepida,
taimede nimetused leida!

Panite tähele, oleme ainult tüdru-
kutega rääkinud. Küsisin minagi
poiste järele. Tüdrukute sõnul
pidada poisid «hevikad» olema,
palju muud neid ei huvitavat. Tüd-
rukud muidugi liialdasid. Ühe käre-
da hevimuusika õhtu võiksid kesk-
koolipoisid küll teha, see meeldiks
küllap noorematelegi koolivenda-
dele. Kui oktoobrilastega ainult
suured tüdrukud tegelevad, võib
minna nii, nagu eelmisel aastal 2.c
klassil juhtus. Seal jäid talve poole
tähejuhtide käigud õige harvaks.
Miks! «Poisid ei taha meie sõna
kuulata,» tunnistasid tüdrukud.

2.a igavust ei kurda. Viis kõige
suuremat sädistajat nende hulgas
sai siia pildile kutsutud. Kui juttu
puhusime, oli kooliaasta alles hoogu
võtmas ja oktoobrilaste meeled veel
suve täis. Mõtetes tagasi esimesse
klassi rännata polnud neil suurt lusti.
Seda rohkem oli Juhol, Sergol, Kris-
tinal, Maryl ja Kristil soove alga-
vaks aastaks. Karnevali, jalgratta-
matka, spordivõistlusi... Kindlasti
koos «kümnendike» ja «viiendike-
ga».

Suurtega lustimisest kasvab oktoob-
rilastele kasu ka Ühiste tegemiste
kaudu saavad tähelapsed pioneeri-
eluga tuttavaks, õpivad iseseisvalt
tegutsema. Juba varsti on nende
jätkata kooli traditsioonid, hoida
oma kooli nägu. Vanemad kooli-
kaaslased on neile teejuhtideks.

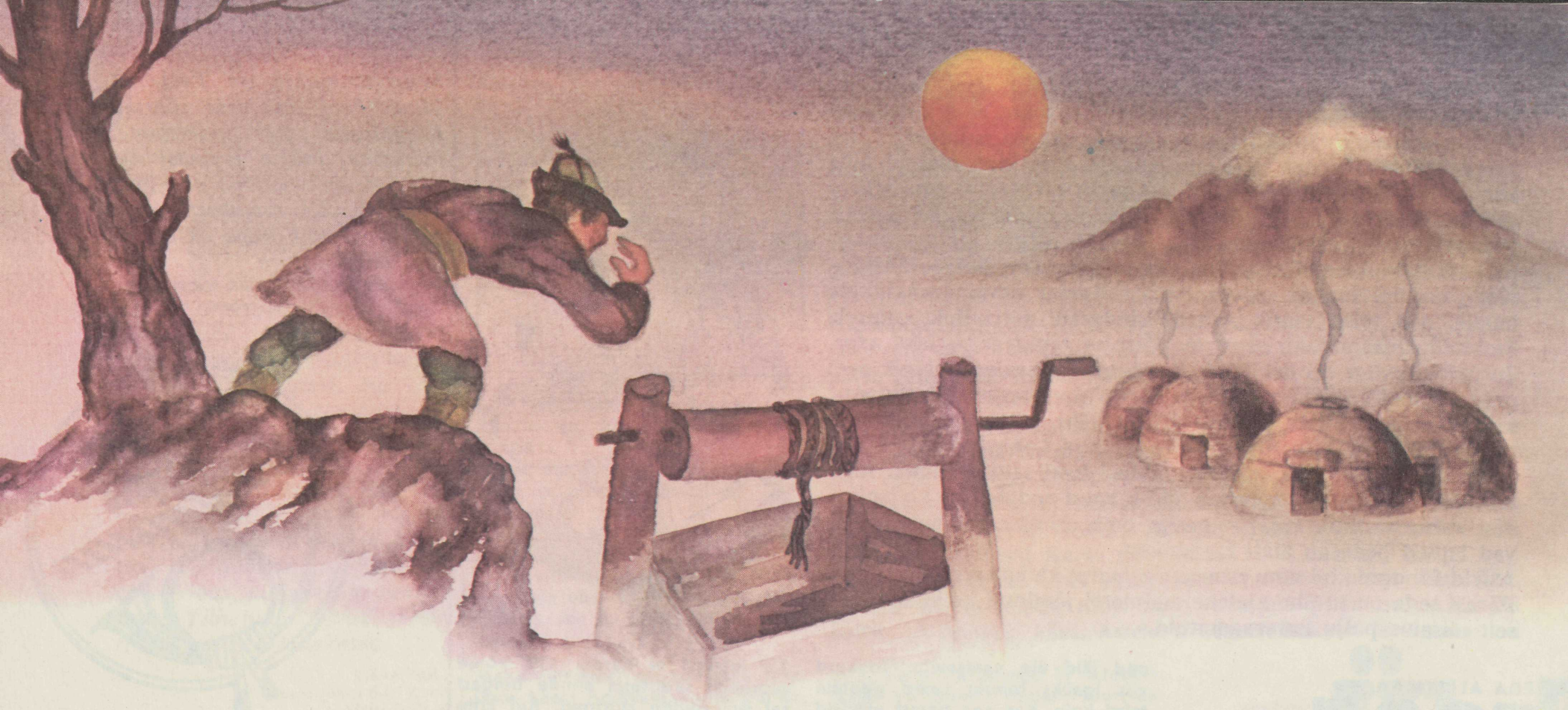
Pildistanud ANDRES LEMBER

Vanempioneerijuht rääkis mei-
le, missugune peab olema ok-
toobrilaps. Tähelapsed on hool-
sad, nad õpivad hästi, on lah-
ked, abivalmid ja sõbralikud.
Meie tähejuhtideks said Helina
ja Meloni. Nad kinkisid meile
suure Krõlli. Krõll on meil
nüüd klassis ja jälgib meie elu.
Tähejuhid on meile korralda-
nud toredaid koondusi.
Püüan olla tubli oktoobrilaps.

SIGNE SEPA,
Paide 3. Keskkooli
II klassi õpilane

EDA ALLIKMAA
koos

Kaevuvesi viib kõik kurja

Kirgiisi rahvajutt

Lastele jutustanud DÜJŠEN SULAJMANOV

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud kirgiisi kunstnik AZIM TOROBEKOV

Aldar oli kaevul vett võtmas. Näeb: tuleb röövel, kelle hingel hulganisti pahategusid. Aldar otsustas kutsumata külalist karistada. Jäi teine korraks mõttesse ja hakkas siis halama. Röövel küsima:

«Mis sina siin silmi vesistad?»

«Mul pudenes hõbeämber kaevu. Kes ta nüüd sealt

välja kougib?»

Röövel ei lasknud seda kaks korda küsida. Võttis enda ribinal-rabinal riidest lahti ja ronis kribinal-kribinal köit mööda kaevu. Kuni ta seal külma vee sees sumpas, päästis Aldar köie kaevurakete küljest valla, korjas pahareti riided kokku ja pistis punuma. Külmast kange kurjategija pääses alles öhtul kaevust välja.

Pääses välja ja läks, ei vaadanud kordagi küla poole. Enam teda meie mail pole nähtud.

Aga rahvas ütleb sellest ajast peale: «Kaevuvesi viib kõik kurja.»

PUUKLUTT

Talvekülmadega ilmub see iseäralik varblase suurune lind tihaste sekka toidulauale. Sulekuub on sinihall, alapool veidi heledam, küljed pruunikad ja tume triip jooksmas üle silma. Tal on tugev sirge nokk ja taga lühike sabajupp. Linnu jaladki pole teab kui pikad, aga varbad selle eest — oi missugused! Nii pikki varbaid pole ühelgi teisel meie puudel elavaist lindudest. Ja ühelegi teisele linnule pole niisugust ronimisoskust antud kui puukoristajale. Puudel võib tema ainukesena liikuda mööda tüvesid ja jämedaid oksid, pea alaspidi, ka allapoole. Rähni või porri kombel saba abimehena ei kasuta ta sugugi. Teist niisugust ronijat meil, jah, lindude seas tõesti ei ole.

Kõige parem on puukoristajat vaadelda talvel. Pihupesale ta toitu võtma eriti meelsasti ei tule. Ta pole nii julge kui rasvatihane. Aga kui toidupoolis kuhugi maha puistata, siis alles näeme, missuguse korra puukoristaja enda ümber maksma paneb. Teised tulgu ligi ainult pärast teda. Ja kunagi ei võta puukoristaja ühtainukest palukest korraka, vaid ahnitseb ikka nii palju, kui noka vahele haarata annab. Küllap sellepärast, et puukoristajal on kombeks talvetagavarasid koguda. Toiduvardud paigutab ta siis oma maavaldustesse laiali. Seemned koorepragudesse ja tammetõrud ning sarapuupähklid õõnsustesse, et santidel aegadel midagi võtta oleks. Kõiki oma peidikuid ta muidugi puutumatusena eest ei leia, sest ka tihased ja rähnid ei maga. Teisi puukoristaja oma valdustesse ei lase. Raamatutes on kirjutatud, et tugevam nõrgema ägedates piiritülides koguni maha võivad nottida!

Niisuguse külalise eest taanduvad muidugi kõik teised toidumajakese linnud. Headel aegadel võib puukoristaja ära süüa kuni 25 grammi

Illustreerinud ÜLLE MEISTER

putukaid. Niisama palju kaalub ta ise ka. Ja kõik on kokku korjatud puudelt! Poegi toites lendavad linnud pessa umbes 380 korda päevas. Ja nii need puud koristatud saavadki.

Puukluti nime võlgneb puukoristaja oma klutitavale häälitusele, mida ärevuse korral kuulda laseb. Muidugi pole see klutitamine tema laul. Laul on hoopis vali ja kaugelekestev piu-piu-piu hüüd. See pääseb valla puu ladvas istuva linnu taevasse poole pööratud nokast juba veebruaris. Nii et puukoristaja on ka üks esimesi lauljaid kevade eel.

Puukoristaja ei ole tuntud ainult hea meisterronijana, vaid ka hea müürsepa ja krohvijana. Kui pesategemise aeg aprillikuus kätte jõuab, siis müüritakse sobivaks peetava

puuõõnsuse ava keha järgi parajaks. Juhtumisi pesakasti kolides krohvib puukoristaja muda ja saviga kinni kõik kastilaudade vahel leiduvad praod. See komme on tal säilinud aegadest, mil ta esivanemad veel kaljudel elasid. Paar meie puukoristaja sugulast ehitavad veel nüüdki oma poripesad kaljuseinte külge. Kõik müüritöö on emalinnu õul. Pesavooderduseks kõlbavad männikoorelibled ja neid leidub madratsis kuni kaks ja pool tuhat.

Rändamas puukoristaja ei käi — pool kilomeetrit pesapaigast, ja mitte üks raas kaugele.

Niisugune lind on meie segametsade meisterronija puuklutt, ise natuke kluti moodi ka.

Saurused

Saurused elasid maakeral mil-
joneid aastaid tagasi. (Vaata
ENEKE nr. 3 lk. 288 — «Sauru-
sed») Kõrvalolevalt käsitöö-
lehelte leiad väljalõikamiseks
2 omapärase välimusega hiid-
sisalikku. Murra nad selja
pealt kokku ja liimi ninast-
sabast kinni. Käpad murra väl-
japoole. Ühe seljale kleebi
soomused, mis murra üles-
poole. Teisele kleebi pea vii-
rutatud kohal kaela külge.

Joonistanud HELI VEIGEL

Kassipoeg, kes tegi kõik ise

IVI KÜLA

KASSIPOEG JUNTS TEGI KÕIK ISE.
ÕOSEL LUURAS JUNTS HIIRI. SEE ÖNNESTUS
TAL HÄSTI. JUNTS OLI MUST NAGU ÕÕ JA
HIIRED EI MÄRGANUD TEDA.
PÄEVAL PESI JUNTS SILMI, MÄNGIS LÕN-
GAKERAGA, JÕI ALUSTASSILT PIIMA JA
NURRUS:
«MA TEEN KÕIK ISE. ISE LUURAN HIIRI, ISE
PESEN SILMI, ISE MÄNGIN LÕNGAKERA-

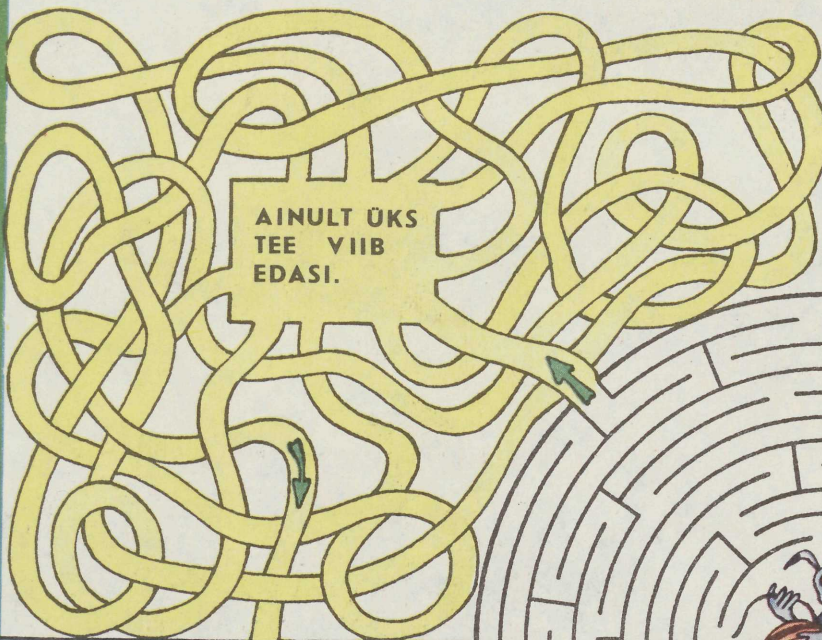
GA, ISE JOON PIIMA, ISE NURRUN, ISE
HAIGUTAN, ISE PANEN SILMAD KINNI, ISE
TEEN UND.»
AGA UNI EI TULNUD. UND EI SAANUD
JUNTS ISE TEHA.
«MÕNDA ASJA VÕIVAD TEISED TEHA, KUI
NAD SEDA MINUST PAREMINI OSKAVAD,»
MÕTLES JUNTS. PÄRAST SEDA ÕIGET
OTSUST UNI TULI. UNI TEGI END ISE.

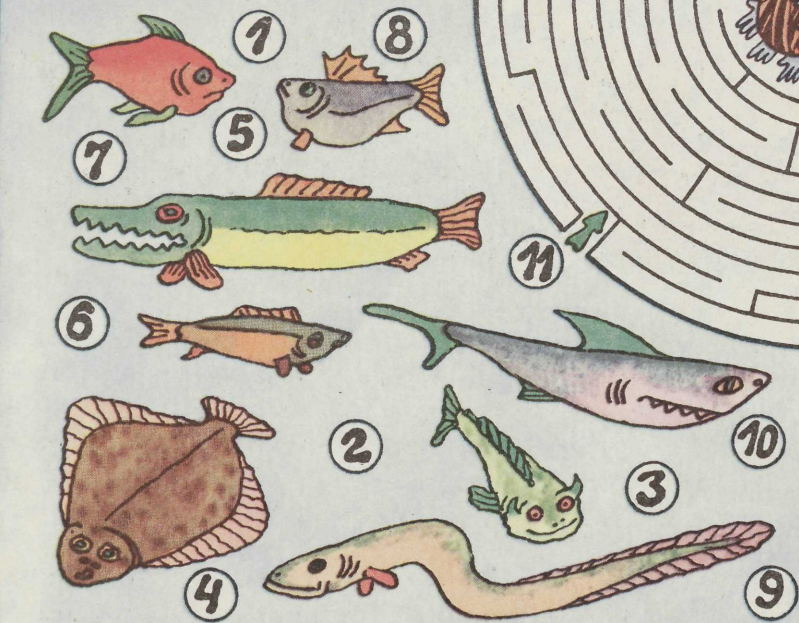
ÄMBLIK ALUSTAB TEEKONDA LABÜRINDI KESKELT JA TULEB SINNA TAGASI. ENDA JÄREL VEAB TA KÕIKJAL NIITI. JOONISTA SEE!

LOE LÄBI ÜKS SALM H. RUNNELI LUULETUSEST JA MÄRGI LUGEMISE JÄRJEKORD NIIDIGA.

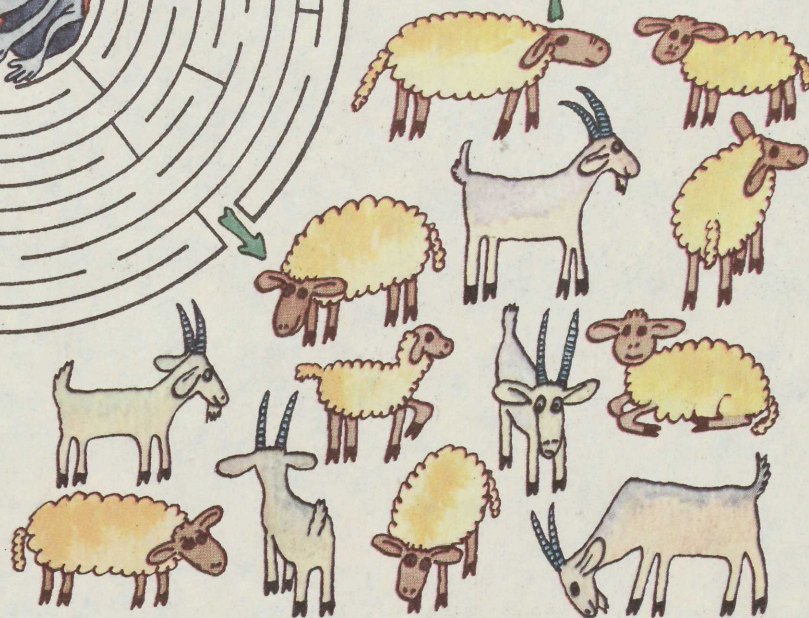

AINULT ÜKS
TEE VIIB
EDASI.

a	t	d	k	h	a	d	ä	j	i	õ
l	i	a	s	õ	n	l	ä	g	u	i
m	ä	r	j	a	j	a	p	u	v	ü
	ü	k	s	ä	ö	i	l	s		
	l	ä	ä	r	i	k	a	a		
		h	a	t	o	s	k			
		s	l	u	b	l	i			
		k	ä	n	e	u	t			

ÜHENDA NUMBRID 1... 11 JÄRJEKORRAS NIIDIGA. NIIT EI TOHI PUUDUTADA KALU EGA ISEENDAST ÜLE MINNA.

ERALDA NIIDIGA KITSED LAMMASTEST.

Joonistanud KURTI VOOL

Esikaanel REGINA LUKI joonistus
«Kodumaale».

ELKNÜ Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 11. 1987. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 107, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, R. Järvi, E. Mardi, H. Mänd, H. Rattiste, V. Variksaar. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär V. Variksaar 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja J. Tammsaar 681-400, toimetaja E. Allikmaa 681-538, tehniline toimetaja A. Lill 681-496, sekretär-masinakirjutaja A. Kuuskemaa 681-400.

Laduda antud 30. 09. 1987. Trükkida antud 20. 10. 1987. Trükiarv 79 600. Offsetpaber nr. 1. 60x90/8. Trükooginaid 2. Arvestuspoognaid 2,94. Tingivõitõmmeid 8,0. Tellimise nr. 3945. EKP Keskmittee Kirjastuse trükikoda, Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пioneерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка») на эстонском языке выходит один раз в месяц. Типография Издательского ЦК ЛКСМ Эстонии, Tallinn, 200090. Печать мастерица 67-й. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn, 200107, Печать мастерица 67-я. Цена 20 коп. Объем 2 печ. листа. Тираж 79 600. Заказ 3915.

Mis pihus, see käes

Vene rahvalajand Lastele jutustanud ANDRES JAAKSOO

Illustreerinud vene kunstnik GRIGORI BERŠTEIN

Üks vaene muremõtteis mees kõndis kord kõnnumaal, märkas pikk-kõrva põõsa varjus ja sõnas endamisi rõõmsalt:

«Kus mina hakkän nüüd alles ropus rikkuses elama! Viin kööpa-
jala naha turule, saadud raha eest ostan rõngasnina emise.
Emis toob mulle kaksteist roosat ruiku. Kui põrsad on paksu-

deks possadeks kasvanud, müün nende liha, saadud raha eest
ostan endale toreä tare. Siis võtan nägusa naise, aga naine
sünnitab mulle kaks prisket poega — Vasja ja Vanja. Pojad
panen põllutööd tegema, ise istun akna alla ja hakkän õpe-
tama-manitsema: «Poisid, põrgulised, jätke see inimeste
tagantsundimine! Paistab, et te ise pole kunagi näguripäevi
näinud!»»

Vaene mees käratas nõnda käreäalt ja kõvasti, et haaviku-
emand ärkas, kargas käppadele, ja kadunud ta oligi. Kadusid
ka tore tare, nägus naisuke ja prisked pojad...